

## XII

Omkring Landsbyens hvide Kirke laa Kirkegaardens stille Have, og udenom den laa Byens otte store Bøndergaarde, moderne oppyntede med Glasverandaer og smagløse Villakarnapper. Desuden en halv Snes Smaahuse med pæne Blomsteranlæg. Udenfor Byen laa — henkastet som en Affaldsdyng — en Samling Rønner, der trykkede sig sammen paa begge Sider af den brede Landevej.

Her boede Herregaardens Daglejere og Arbejderne fra et stort Teglværk, om Sommeren desuden tilflyttede Tørveskærere med deres Familjer og polske Roearbejdere.

Paa Vejen hjem fra sit Besøg paa Storeholt var Pastor Gaardbo gaaet ind i en af disse Fattigmandsreder: et lille Hus, som næsten skjultes bag en Skov af høje Brændenælder. Det eneste Vindu, som vendte ud mod Vejen, var tildækket af en Hyldebusk, der voksede højt op paa Taget. Her boede en enlig gammel Mand, som af Befolkningen kaldtes „Hønse-Lars“.

Navnet var ikke givet ham som Anerkendelse; det var et Tyvsmærke. Men skønt han ellers var en ondsindet Person, bar han det med den Taalmodighed, som lang Vane giver. Kun faa huskede længer, hvad han egentlig hed.

Den unge Præst havde mange Gange uden Held forsøgt at faa ham i Tale. Skønt den Gamle var bleven værkbruden og ikke mere færdedes udenfor Hjemmet, fandt man for det meste hans Dør laaset, og ingen svarede, naar man bankede. Undertiden havde Gamlingen siddet udenfor paa Dørstenen og bundet Sivmaatter eller flettet Vidjekurve; men han havde aldrig været til at slaa et Ord af. Hverken sit Goddag eller sit Farvel havde Præsten faaet Svar paa.

Men nu havde Pastor Gaardbo faaet at vide, at Hønse-Lars var bleven syg og laa paa sit Yderste. Han havde ogsaa fundet Døren aaben — han maatte bøje Hovedet for at komme ind ad den — og stod i hans Stue. Han kom med Aftensolens Glød i Øjnene, og paa Grund af det overgroede Vindu var Stuen saa mørk, at han i Begyndelsen ingenting kunde se.